

РЕШЕНИЕ

№ 6992

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9710** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Д. И. Х., чрез адвокат К. М. срещу Заповед № 3382зз-1853/26.10.2017 г., издадена от В. Г. - полицейски орган при 07 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан за срок от 24 часа. В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати съществени нарушения административно-производствените правила. Оспорващият твърди, че не са били налице материално-правните предпоставки на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния орган да упражни дадените му правомощия. Посочва, че не е извършил никакво престъпление и задържането му не съответства на целта на закона. Инвокирани са доводи, че във връзка със същия случай, по повод, на който е издадена процесната заповед, полицейски екип на 07 РУ-СДВР е посетил [жилищен адрес] в Студентски град и на Д. Х. е връчен протокол за предупреждение. В съставената докладна записка не се съдържа данни за извършено престъпление. В допълнение към жалбата се сочи, че свидетелката Никудинска, която е извикала полицейските служители, им е казала само, че приятелят ѝ (Х.) я ударил и я блъснал, но нищо друго.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят не се явява. Пълномощникът му адвокат М., в писмено заявление счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, защото е издадена в нарушение на целта на закона. Твърди, че

заповедите за задържане имат превантивен характер и за да се стигне до задържане е необходимо да има достатъчно данни за извършено престъпление, защото в противен случай, се превръща в своеобразно наказание и репресия.

Ответникът по оспорването, в лицето на В. Г. - полицейски орган при 07 РУ-СДВР не се явява, не се представлява и взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. Г. е държавен служител при 07 РУ – СДВР и към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността оперативен работник при 0 РУ - СДВР.

Видно от представените от Софийска Градска Прокуратура, с писмо от 02.05.2018 г. копия от документи, съдържащи се в ДП № 3382 ЗМК 2316/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. № 25303/2017 г. на СГП, досъдебното производство е било образувано на 26.10.2017 г. срещу неизвестен извършител за това, че на същата дата около 03,30 часа в [населено място], жк Студентски град, [жилищен адрес] се е закарал с убийство на Е. Никудинска, с думите „Ще те убия”, като я душал с ръце, опипвал я с ръце в областта на гърдите и ѝ дърпал косата - престъпления по чл. 144, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК и по чл. 150 от НК.

Д. Х. е бил привлечен в качеството му на обвиняем в извършване на посочените престъпления на 27.10.2017 г. На същата дата Х. е бил задържан за 72 часа с прокурорско постановление.

С определение на СРС от 29.10.2017 г., потвърдено с определение на СГС от 07.11.2017 г. на Х. е била определена мярка за неотклонение „Задържане под стража”.

С определение от 22.12.2017 г. на СРС, потвърдено с определение на СГС от 02.01.2018 г., мярката за неотклонение на Х. е била отменена, като не е определена друга мярка за неотклонение.

С постановление на СГП от 11.06.2017 г. наказателното производство по ДП № 3382 ЗМК 2316/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. № 25303/2017 г. на СГП е прекратено, поради липса на осъществен състав на престъпление. В акта на прокуратурата е посочено, че свидетелката Е. Никудинска е оттеглила свидетелските показания срещу Д. Х., което разколебава обвинителната теза, а причинената ѝ телесна повреда, е следствие на междуличностния конфликт с Х. и по характера си лека и затова се преследва по тѣжба на пострадалото лице.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Д. Х. лично на 26.10.2017 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморѣчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 30.10.2017 г. чрез административния орган, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са

налице материално-правните предпоставки на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Задържането под стража на основание чл. 72 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни за извършено от страна на задържаното лице престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

В оспорената заповед е посочено, че тя се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, по ДП № 3382 ЗМК 2316/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, с основание съпричастност към извършено престъпление по чл. 144, ал. 1 от НК – извършена закана и заплаха срещу личността на друго лице в [населено място],[жк], бл. 33.

От описаните по-горе документи, съдържащи се в ДП № 3382 ЗМК 2316/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. № 25303/2017 г. на СГП, се установява, че на същата дата, на която е издадена заповедта срещу Х. е образувано досъдебно производство за извършени от него престъпления от общ характер по чл. 144, ал. 3 от НК и чл. 150 от НК, т.е. в случая са налице материално-правните предпоставки за издаването на оспорения акт.

Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за законосъобразно първоначално задържане на Х., е обстоятелството, че два състава на СРС и СГС са намерили, че в случая са били налице достатъчно данни за постановяване спрямо него на най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража”.

Съдът не намира за основателни релевираните доводи, че при първоначалното посещение на адреса в [населено място], жк Студентски град, бл. 33 на 26.10.2017 г., около 03,30 часа, полицейските служители при 07 РУ-СДВР не са задържали Х., т.е. ако е имало основание, да се приеме, че той е извършил престъпление, те са били длъжни да го задържат на място.

Видно от материалите по досъдебното производство, същото е било образувано едва след като на 26.10.2017 г. пострадалата Е. Никудинска е подала заявление срещу Д. Х. и са ѝ били снети обяснения. В тези саморъчно написани обяснения, тя посочва, че Х. е упражнил спрямо нея насилие, като я е стискал за гърлото, удрял ѝ е главата в стената, душал я е, при което тя почти е загубила съзнание. През всичкото време ѝ е повтарял, че ще я убие и според нейните възприятия се е опитал да я изнасили. Следва да се подчертае, че заявлението е подадено едва след като Никудинска е потърсила медицинска помощ в „Пирогов”, където са ѝ били направени рентгенови снимки и са констатирани множество синини и охлузвания по цялото тяло.

Настоящият съдебен състав намира, че при анализа на първоначално събраните доказателства по ДП № 3382 ЗМК 2316/2017 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. № 25303/2017 г. на СГП е било налице обосновано предположение за извършено престъпление от общ характер от страна Д. Х., поради което законосъобразно същият

е бил задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а в впоследствие му е наложена мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Без правна относимост към законосъобразността на оспорената заповед е обстоятелството, че впоследствие досъдебното производство срещу Х. е било прекратено, защото при образуването му са били налице фактическите предпоставки за упражняването на властническите правомощия по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от страна на полицейският орган. Независимо от този факт, видно от цитираното по-горе постановление на прокурор при СГП, производството е било прекратено, защото Никудинска е оттеглила показанията си, а нанесените ѝ от Х. наранявания имат характера на лека телесна повреда. Т.е. и прокурорския акт се признава, че оспорващият е упражнил насилие над бившата си приятелка, което само по себе си е основание за издаване на заповед за задържане.

На последно място съдът намира за уместно да отбележи, че по време на проведеното по делото открито заседание на 10.05.2018 г. са разпитани трима свидетели. Техните показания не следва да се коментират или анализират, защото протоколът от съдебното заседание не е подписан, т.е. липсва задължителен реквизит, удостоверяващ валидността на извършените по време на заседанието проицесуални действия.

Предвид на изложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли.

По време на проведеното по делото открито заседание на 10.05.2018 г., пълномощникът на ответника е поискал присъждане на разноси, но както беше посочено по-горе, настоящият съдебен състав не може да приеме валидността на това изявление, предвид липсата на подписан протокол от заседанието. Ответникът е бил редовно призован за заседанието на 08.11.2023 г. Същият е могъл да изпрати представител, който да потвърди заявлението за присъждане на разноси. Поради липсата на такова валидно искане, съдът не дължи присъждане на разноси в полза на ответника в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. Х., чрез адвокат К. М. срещу Заповед № 3382зз-1853/26.10.2017 г., издадена от В. Г. - полицейски орган при 07 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, оспорващият е задържан за срок от 24 часа.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.